

gøre fyldigt foder eller fiberholdigt foder til drægtige søer og gylter, behovet for at begrænse brugen af farebokse til farende og diegivende søer, spørgsmål i relation til halekupering af svin og fravænningsalder for pattegrise og det meget omdebatterede spørgsmål om fastsættelse af kravet om rode- og beskæftigelsesmateriale, herunder hvilken konkret mængde halm der kan opfylde svins behov for rode- og beskæftigelsesmateriale.

Kl. 17.25

Som jeg nævnte før, har Det Jordbrugsvidenskabelige Fakultet oplyst, at der i løbet af 2007 vil foreligge forskningsresultater om en række af disse emner. Når resultaterne foreligger, vil arbejdsgruppen have et tilstrækkeligt fagligt og videnskabeligt grundlag for at kunne udtale sig om de komplicerede spørgsmål.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at regeringen overordnet set fortsat kan støtte intentionerne bag beslutningsforslaget, som sigter mod at skabe bedre vilkår for søer og pattegrise i svineproduktionen.

Som jeg har redegjort for, er det imidlertid regeringens opfattelse, at man i disse komplicerede spørgsmål skal tage de initiativer, der er nødvendige, men at det samtidig skal ske på et tilstrækkeligt videnskabeligt grundlag. Da arbejdsgruppen om hold af svin nu er nedsat igen, og da arbejdsgruppen skal behandle en række af de centrale spørgsmål, som er omfattet af beslutningsforslaget, mener jeg ikke, at det vil være forsvarligt at tage nogen lovgivningsmæssige initiativer på nuværende tidspunkt. Regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget på det foreliggende grundlag.

Jeg vender mig herefter mod beslutningsforslag nr. B 45.

Forslaget pålægger regeringen at øge frekvensen af velfærdsbesøg i de danske kvæg- og svinebesætninger fra 5 pct. til 10 pct. med virkning fra den 1. april i år. Som forslagsstillerne har anført, er der tale om en genfremsættelse af B 55, som vi behandlede den 23. februar sidste år.

Jeg vil gerne starte med at sige, at regeringen ikke har ændret holdning til beslutningsforslaget, siden vi behandlede det sidst. Regeringen er således fortsat enig i de tanker, der ligger bag beslutningsforslaget, og vi mener, at det er væsentligt, at der løbende arbejdes for at sikre et højt dyrevelfærdsmæssigt niveau i de danske svine- og kvægbesætninger. Stikprøvekontrollen er i den sammenhæng et vigtigt redskab. Ved

stikprøvekontrollen har vi mulighed for at få indkredset de problemer, som findes i besætningerne, og indgå i en dialog med erhvervet om, hvordan indsatsen kan målrettes for at forbedre forholdene for dyrene.

Spørgsmålet er imidlertid, om en forøgelse af kontrollen, sådan som forslagsstillerne lægger op til, nødvendigvis vil betyde en yderligere forbedring af dyrevelfærden rundtomkring i besætningerne.

Hvis man ser tilbage på de ændringer, der blev foretaget i 2004, kan man se, at disse ikke alene indebar en forhøjelse fra 2 pct. til 5 pct. af de besætninger, som skulle kontrolleres, men omlægningen af stikprøvekontrollen betød også, at besøgene overgik til som udgangspunkt at blive uanmeldte, ligesom udpegningen af de besætninger, der skulle kontrolleres, nu i et vist omfang var risikobaseret.

Hvis man sammenligner resultaterne af velfærdskontrollen fra 2004 med resultaterne fra 2003, kan man konstatere en stigning i antallet af indskærpelser og politianmeldelser. Denne stigning kan imidlertid ikke alene tilskrives frekvensøgelsen fra 2 pct. til 5 pct., men hænger jo givetvis også sammen med den måde, som kontrollen nu planlægges og udføres på.

I vurderingen af forslaget om at hæve kontrolfrekvensen fra 5 pct. til 10 pct. må også indgå, om det forventede dyrevelfærdsmæssige udbytte står mål med det øgede ressourceforbrug. Det er klart, at en forøgelse af frekvensen af velfærdsbesøgene i de danske kvæg- og svinebesætninger vil have en række økonomiske konsekvenser for de myndigheder, som står for kontrollen. Fødevarestyrelsen har over for mig oplyst, at der vil blive tale om merudgifter i regionerne og i styrelsen centralt på i alt ca. 4,4 mio. kr. årligt, hvis frekvensen af velfærdskontrollen i kvæg- og svinebesætningerne hæves fra 5 pct. til 10 pct.

Som jeg tidligere har anført, vil problemet med omkostningerne ikke blot kunne løses ved at flytte disse omkostninger over på erhvervet. Det skyldes, at der ikke bør indføres brugerbetaling på udførelse af stikprøvekontroller, da det jo i vist omfang vil bero på tilfældigheder, hvem der udsættes for kontrol og dermed pålægges brugerbetaling. Omkostningerne ved et øget antal stikprøvekontroller vil derfor skulle bæres af det offentlige, og en eventuel forøgelse af stikprøvekontrollen vil derfor i givet fald indgå i forhandlingerne om næste års finanslov.